

Sygn. akt IC 1293/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Elżbieta Koszel

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Surmacz

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 roku w Zamościu

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. G.**

przeciwko **(...) Bankowi (...) S.A. w W.**

o zapłatę

- I. zasądza od (...) Banku (...) S.A. w W. na rzecz B. G. kwotę 149 219,84 zł (sto czterdzieści dziewięć tysięcy dwieście dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2011r. do dnia zapłaty;
- II. umarza postępowanie odnośnie kwoty 5 134 zł (pięć tysięcy sto trzydzieści cztery złote);
- III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- IV. zasądza od (...) Banku (...) S.A. w W. na rzecz B. G. kwotę 11 077 zł (jedenaście tysięcy siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa;
- V. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 97 724,25 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset dwadzieścia cztery złote dwadzieścia pięć groszy).

IC 1293/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 grudnia 2012r. B. G. wnosila o zasądzenie na jej rzecz od (...) Banku (...) S.A. w W. kwoty 167 135 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2011r., a także o zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu B. G. podała, że w okresie od 6 listopada 2000r. do 28 sierpnia 2009r. wpłaciła do pozwanego Banku na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy pieniądze w łącznej kwocie 199 219,84 zł oraz na konto walutowe 4 500 EURO. Obsługą rachunków bankowych powódki zajmowała się pracownica pozwanego E. D., która przywłaszczyła sobie środki pieniężne wpłacone do Banku przez powódkę w łącznej kwocie 167 134, 34 zł. E. D. fałszowała dokumenty potwierdzające nabycie akcji oraz sporządzała fałszywe dyspozycje wypłat z konta powódki. Na skutek tych czynności B. G. utraciła środki pieniężne w łącznej wysokości 167 134, 34 zł. Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2012r. Sąd Rejonowy w Hrubieszowie uznał E. D. winną dokonania czynów określonych w art. 286 § 1 k.k. w zb. z

art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 270 k.k. i skazał na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wyrok uprawomocnił się.

Dnia 27 kwietnia 2011r. B. G. złożyła pisemną reklamację do dyrektora pozwanego Banku w sprawie utraty swoich oszczędności, na skutek której zwrócono powódce 4 500 zł EURO wraz z odsetkami, a decyzja w przedmiocie zwrotu pozostałej kwoty miała być podjęta po zakończeniu postępowania przez Prokuraturę. Pomimo zakończenia tego postępowania, jak też wydania przez Sąd prawomocnego wyroku karnego, pozwany nie zwrócił powódce kwoty dochodzonej pozvem.

W odpowiedzi na pozew (...) Bank (...) S.A. w W. uznał powództwo do kwoty 97 724, 25 zł a w pozostałym zakresie nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie. W przypadku uwzględnienia powództwa ponad kwotę uznaną, wnosił o oddalenie powództwa o zasądzenie odsetek ustawowych za okres od dnia 27 kwietnia 2011r. do dnia 11 maja 2011r. (k. 37). Pozwany podnosił, że nie był uczestnikiem procesu karnego, nie miał wpływu na materiał dowodowy gromadzony w tamtym postępowaniu ani jego ocenę. Sama powódka w postępowaniu karnym nie potrafiła określić rozmiaru poniesionej szkody. Pozwany dysponuje 14 dowodami wpłat powódki na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, na łączną kwotę 147 724, 25 zł. Na rachunku bankowym nie odnotowano księgowania kwoty 51 495, 59 zł pochodzącej – zdaniem powódki – z wypłaty z (...) Banku, która to kwota miała być wpłacona w 2004r. Z rachunku powódki dokonano w dniu 6 października 2010r. przelewu kwoty 50 000 zł na rachunek spółki (...), tytułem przedpłaty na zakup mieszkania. Na rozprawie w dniu 7 marca 2013r. pełnomocnik pozwanego sprostował stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew, wnosząc o oddalenie powództwa w zakresie kwoty 69 410, 09 zł (k. 114).

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2014r. pełnomocnik powódki ograniczył żądanie pozwu do kwoty 162 001 zł, w pozostałym zakresie cofnął pozew co do kwoty głównej i rzekł się roszczenia, podtrzymując żądanie zasądzenia odsetek odnośnie całości kwoty dochodzonej pozvem. Podał, że cofnięcie pozwu dotyczy kwoty 4 500 EURO, która została powódce zwrócona i jest to równowartość kwoty 17 914, 50 zł. (250v., 252).

Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko (k. 247 – 248, 250v., 252).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

B. G. od 1995r. wyjeżdżała do pracy za granicę w celach zarobkowych. Pieniądze lokowała na rachunkach bankowych w pozwanym Banku Oddział w H. oraz we (...) Banku (...) S.A. (w późniejszym czasie przejętym przez (...) Bank S.A.). Pełnomocnictwo do dysponowania lokatami powódki miała jej matka A. G.. Pracownikiem pozwanego Banku była koleżanka powódki E. D. (zatrudniona od 1 maja 1986r.), która proponowała B. G. likwidację lokat terminowych i zakup obligacji. Następnie E. D. poinformowała matkę powódki, że (...) Bank (...) „rozpada się” i radziła, aby lokaty powódki przenieść do pozwanego Banku. A. G. w asyście znajomego R. F., na podstawie posiadanego pełnomocnictwa podjęła we (...) Banku (...) depozyty powódki w łącznej kwocie 51 485, 59 zł i wpłaciła je w pozwanym Banku (...) (zeznania świadków A. G. i R. F. – k. 215 -216, 217). E. D. początkowo kupowała obligacje, jednak po pewnym czasie sprzedawała je a pieniądze przeznaczała na własne potrzeby. Dowody zakupu i sprzedaży trzymała w biurku, a później zniszczyła, zaś powódkę informowała ustnie lub tworząc fikcyjne dokumenty, że jej środki pieniężne są pomnażane. Nadto przyjmowała od powódki kolejne wpłaty, których od 2006r. już nie lokowała w obligacje tylko wprost przywłaszczała (zeznania E. D. – k. 136 – 137, 139 – 142, 144 - 145). W sierpniu 2010r. B. G. wpłaciła na konto walutowe 4 500 EURO. Pieniądze te również wypłaciła E. D. podrabiając podpis B. G., sprzedała je w kantorze i dokładając potrzebną powódce kwotę, przelała 50 000 zł do spółki (...). Była to pierwsza rata na zakup mieszkania przez powódkę. Kolejna rata na ten cel, pomimo monitów powódki, już nie była przelana przez Bank. Z dniem 15 stycznia 2011r. umowa o pracę E. D. z Bankiem została rozwiązana na wniosek pracownika, za porozumieniem stron. W kwietniu 2011r. B. G. przyjechała do Polski i w pozwanym Banku otrzymała informację, że na jej rachunkach nie ma żadnych środków pieniężnych (zeznania powódki – k. 114 – 115, 146v. – 147v.). Dnia 27 kwietnia 2011r. powódka złożyła pisemną „reklamację” dotyczącą stanu rachunków bankowych (k. 11). Pozwany Bank w dniu 28 kwietnia 2011r. zawiadomił Prokuraturę o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pracownicę E. D..

Prawomocnym wyrokiem z dnia 27 stycznia 2012r. w sprawie IIK 998/11 Sąd Rejonowy w Hrubieszowie uznał E. D. winną między innymi tego, że w okresie od 2004r. do grudnia 2010r. w H., jako pracownica banku (...) /H. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, doprowadziła B. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 167 134, 34 zł, wprowadzając ją w błąd, że wypłaty z konta wymienionej są przeznaczone na nabycie obligacji oszczędnościowych, potwierdzając przy tym nieprawdę w dokumentach, do których wystawienia była uprawniona, potwierdzając nabycie tych obligacji, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz tego, że w dniu 30 sierpnia 2010r. w H., jako pracownica banku (...) /H. podrobiła podpis B. G. na zleceniu wypłaty 4 500 euro z konta walutowego, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., skazując ją na stosowną karę. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. Sąd zobowiązał E. D. do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz B. G. kwoty 167 134, 34 zł w terminie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku (odpis wyroku w sprawie IIK 998/11 – k. 178).

Wielkość szkody powódki – wartość środków, które powinny pozostać na jej koncie, gdyby E. D. nie przywłaszczyła ich, została wyliczona w procesie karnym w sposób uwidoczniiony w notatce urzędowej z dnia 20 października 2011r. (k. – 171). Z analizy dokumentów (k. 150 – 170) wynika, że w okresie od 6 listopada 2000r. do 28 sierpnia 2009r. B. G. ogółem wpłaciła pieniądze w kwocie 199 219, 84 zł (14 dowodów wpłaty gotówki do (...) oraz wyciąg stanu środków z konta we (...) Banku (...) z dnia 27 czerwca 2002r., które zgodnie z zeznaniami matki pokrzywdzonej w całości zostały wpłacone do (...)). Ponadto w dniu 27 sierpnia 2010r. B. G. wpłaciła 4 500 EURO. W dniu 30 sierpnia 2010r. E. D. wypłaciła kwotę 4 500 EURO z konta B. G.. Według tabeli kursów walut w dniu 30 sierpnia 2010r. średni kurs EURO w NBP wynosił 3,9810 zł, co dało kwotę 17 914, 50 zł. Łącznie środki ulokowane przez B. G. w walucie PLN oraz w walucie EURO stanowią sumę 217 134, 34 zł. W dniu 6 października 2010r. E. D. wpłaciła kwotę 50 000 zł na konto firmy (...) S.A. jako pierwszą ratę na zakup mieszkania przez B. G., na co przeznaczyła środki ze sprzedaży waluty EURO, tj. kwotę 17 914, 50 zł oraz pozostałą część tj. kwotę 32 085, 50 zł ze środków B. G. przeznaczonych na zakup obligacji (z ogólnej kwoty 199 219, 84 zł). Wobec powyższego na koncie B. G. powinny pozostać środki w kwocie 167 134, 34 zł.

Z tego wyliczenia wynika, że w sumie 167 134, 34 zł przyjętej w wyroku karnym jako wielkość szkody powódki została ujęta równowartość 4 500 EURO, wyrażająca się kwotą 17 914, 50 zł. Kwota ta była zawarta w łącznej sumie dochodzonej pozewem w niniejszej sprawie (k. 1 – 2).

Z dokumentu złożonego przez pozwanego w toku procesu wynika, że pozwany Bank w dniu 23 września 2011r. zwrócił B. G. kwotę 4 556, 50 EURO, na którą składa się 4 500 EURO kapitału powódki i 56, 50 EURO odsetek (pismo procesowe pozwanego i dowód dyspozycji przelewu – k. 248, 249). Pełnomocnik powódki przyznał, że kwota 4 500 EURO została powódce zwrócona i jest to równowartość kwoty 17 914, 50 zł (k. 251v.).

Kwota 97 724, 25 zł do jakiej powództwo zostało uznane przez pozwanego Bank, jest to bezsporna suma wynikająca z 14 dowodów wpłat dokonanych przez powódkę (wyciągi bankowe – k. 106 akt sprawy karnej, kserokopie – k. 149 – 170, notatka – k. 171, opis czynu w wyroku karnym – 178).

Sporna pozostała jedynie kwota 51 495, 59 zł, odnośnie której pozwany Bank twierdził, że od 2004r. nie wpłynęła ona na rachunek powódki, na dowód czego złożył wydruk operacji przeprowadzonych w okresie od 1 stycznia 2004r. do 31 grudnia 2005r. na rachunku należącym do powódki (k. 228 - 234).

Sąd uznał jednak ten dowód za niewystarczający, ponieważ wypłata środków przez matkę powódki ze (...) Banku (...) mogła nastąpić wcześniej (dokument – k. 163). Świadkowie A. G. i R. F. z uwagi na znaczny upływ czasu od dnia lokowania środków pieniężnych powódki nie pamiętają dokładnej daty tej czynności. Sąd na wniosek pełnomocnika pozwanego dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki celem ustalenia w systemie informatycznym Banku, czy na rachunek powódki wpłynęła taka kwota (k. 216 – 216v.). Dyrektor Oddziału pozwanego Banku nie pozwoliła biegłemu informatykowi na przejrzanie materiałów niezbędnych do wykonania opinii, w tym zapisu monitoringu, a więc uniemożliwiła jej wykonanie (opinia biegłego D. J. – k. 221). Pozwany Bank zaniechał udowodnienia istotnej okoliczności, a ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k. c. spoczywał na nim. Wobec tego Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. G., R. F. w tym zakresie, że pracownik pozwanego Banku przyjęła w ramach czynności

pracowniczych kwotę 51 495,59 zł od matki powódki, jako jej pełnomocnika. Przyznała tę okoliczność również E. D. (k. 144 – „jej mama potem wpłaciła około 50 000 zł gotówką”). Sąd cywilny w tym zakresie jest także związany opisem czynu za jaki została skazana pracownica pozwanego Banku (...) wyrokiem karnym.

Taki stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich dokumentów dołączonych do akt, których wiarygodność nie była kwestionowana, zeznań świadków A. G. i R. F. (k. 215 – 216, 217) oraz powódki (k. 114v. - 115, 116) uznając je za wiarygodne w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Do wyjaśnień przesłuchanej w charakterze strony od pozwanego R. C. (k. 250v.) należy podejść z ograniczonym zaufaniem w tym zakresie, gdzie twierdzi, że nie wpłynęła do banku kwota 51 000 zł, skoro strona pozwana nie pozwoliła biegłemu z zakresu informatyki wydać opinii na okoliczności wpłaty do Banku kwoty około 50 000 zł przez matkę powódki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Strona powodowa jako podstawę pozwu wskazała art. 415 k.c. oraz art. 725 k.c. w zw. z art. 471 k.c. (k. 3).

Odpowiedzialność pozwanego znajduje podstawę prawną w tych przepisach. Wystarczająco istotne dla rozstrzygnięcia sprawy jest ustalenie faktyczne, że pracownica pozwanego Banku zagarnęła pewną, dochodzoną w niniejszym procesie kwotę z rachunku powódki. Okoliczność ta uzasadnia odpowiedzialność Banku za szkodę poniesioną przez powódkę zarówno z tytułu odpowiedzialności deliktowej, jak i zobowiązaniowej. Po stronie pozwanego zachodzi zbieg podstaw odpowiedzialności ex delicto i ex contractu. Przyjęcie odpowiedzialności deliktowej pozwanego na podstawie art. 415 k.c. nie jest wewnątrznie sprzeczne. Bank ma powszechny i pozakontraktowy obowiązek zapewnienia posiadaczowi rachunku dostatecznego bezpieczeństwa jego środków pieniężnych znajdujących się na tym rachunku w sposób uniemożliwiający przestępczą działalność własnych pracowników. Zaniechanie tego obowiązku skutkuje odpowiedzialnością Banku na podstawie art. 415 k.c., za czyn własny (tak wyrok S.N. z dnia 16 stycznia 2008r., IV CSK 380/07, LEX nr 371419; wyrok S.N. z dnia 20 maja 2005r., IIICK 661/04, LEX nr 154504). Powódka darzyła zaufaniem pozwanego Bank, zaś pozwany nadużył tego zaufania pozostawiając przez wiele lat poza kontrolą swojego pracownika E. D.. Obowiązkiem banku jest zapewnić szczególne warunki bezpieczeństwa podczas przyjmowania, obracania i wypłacania środków pieniężnych należących do klientów. Pracownica pozwanego Banku fałszowała podpisy powódki, dokonywała wypłat wbrew jej woli, zagarniała pieniądze B. G. wyprowadzając je z Banku na własne potrzeby przez kilka lat. Bank powinien zabezpieczyć własny system zarządzania w taki sposób oraz korzystać z takich procedur bezpieczeństwa, które niweczyłyby podejmowanie prób przestępczych. Pozwany nie zachował w tym przypadku nie tylko szczególnej staranności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych (art. 50 ust. 2 prawa bankowego), ale nawet należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c. przy wykonywaniu zobowiązania wynikającego z umowy rachunku bankowego. Ze względu na powyższe pozwany odpowiada na podstawie art. 725 k.c. w zw.z art. 471 k.c.

Dalej idąca jest jednak odpowiedzialność pozwanego Banku na mocy art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Szkada powódki powstała na skutek działania przestępczego pracownicy Banku, podczas wykonywania czynności związanych ze stosunkiem pracy. Bank odpowiada więc za szkodę wyrządzoną B. G. czynami niedozwolonymi E. D.. Bank powinien bowiem tak zorganizować obsługę rachunków, aby zapewnić bezpieczeństwo powierzonych przez inwestorów środków. Pozwany Bank bezpieczeństwa takiego nie zapewnił, lecz co najmniej tolerował przestępczą działalność swojego pracownika, co umożliwiło mu zagarnięcie środków pieniężnych powódki (z akt sprawy karnej wynika, że także innych osób).

W przedmiotowym stanie faktycznym Sąd cywilny jest związany ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa na mocy art. 11 k.p.c. (zob. wyroki S.N. z dnia 8 grudnia 2010r., V CSK 163/10, LEX nr 784297; z dnia 10 lutego 2010r., V CSK 267/09, LEX nr 794582; z dnia 21 lutego 2013r., I CSK 373/12, LEX nr 1311831). Pomimo, że pozwany Bank nie był oskarżony, to w niniejszym procesie nie udowodnił, że jego odpowiedzialność odszkodowawcza powinna być ograniczona do kwoty uznanej w odpowiedzi na pozew (art. 11 zd. 2 k.c.).

Obliczając wysokość należnego powódce odszkodowania, w kontekście żądania pozwu i ograniczenia tego żądania na terminie rozprawy poprzedzającym jej zamknięcie, Sąd dokonał rozliczenia częściowo odmiennego od stanowiska każdej ze stron.

Zwrot przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 4 500 EURO wraz z odsetkami od tej kwoty w wysokości 56, 5 EURO nastąpił w dniu 23 września 2011r., przed zakończeniem procesu karnego. Pozwany uwolnił się więc od odpowiedzialności odszkodowawczej w tym zakresie nie tylko w stosunku do kwoty zasadniczej, ale też co do odsetek.

Nie ma też potrzeby doliczania przelicznika tej kwoty (17 914, 50 zł) do sumy pieniędzy wpłaconych przez powódkę do pozwanego Banku – 199 219, 84 zł (na tę sumę składają się środki pieniężne wpłacone przez powódkę do Banku, w tym kwota 51 495, 59 zł wpłacona przez matkę powódki jako jej pełnomocnika, przeniesiona z lokat we (...) Banku (...) – według wyliczenia, które stanowiło podstawę opisu czynu w wyroku karnym, notatka urzędowa – k. 171). Odejmując od sumy 199 219, 84 zł kwotę 50 000 zł, którą E. D. przekazała z rachunku powódki do firmy (...) otrzymamy 149 219, 84 zł, do której żądanie pozwu zostało uwzględnione. Szkoda B. G. w zakresie tej kwoty nie została naprawiona, więc zasadne jest zasądzenie jej od pozwanego na rzecz powódki (pkt I wyroku).

Cechą charakterystyczną roszczeń wynikających z czynów niedozwolonych jest to, że na ogół wymagalność zbiega się z datą ich powstania. Jeżeli jednak powódka żąda odsetek od daty wezwania pozwanego do zapłaty tj. od dnia 27 kwietnia 2011r. (w tym dniu złożyła reklamację pisemną – k. 11), z tym dniem zobowiązanie zostało postawione w stan wymagalności i zgodnie z art. 455 k.c. powinno być spełnione niezwłocznie. Pozwany jako Bank już w tym dniu miał wiedzę o szkodzie powódki, mógł i miał obowiązek sprawdzić dokumenty, dysponował środkami pieniężnymi umożliwiającymi spełnienie świadczenia. Żądanie odsetek od zasądzonej kwoty liczonych od dnia 27 kwietnia 2011r. jest uprawnione w świetle art. 481 § 1 k.c.

Oдноśnie kwoty 5 134 zł Sąd umorzył postępowanie na mocy art. 355 § 1 k.p.c. wobec cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczenia (167 135 zł – 162 001 zł = 5 134 zł). Należy dodać, że takie stanowisko procesowe było związane z przyznaniem przez powódkę faktu zapłaty przez pozwanego kwoty 4 500 EURO wraz z odsetkami. Skoro strona powodowa w pozwie żądała jako przelicznika tej kwoty EURO sumy 17 914, 50 zł, to niezrozumiałym jest dlaczego cofnięcie pozwu nie obejmowało wyższej kwoty. Z argumentacji pełnomocnika powódki zaprezentowanej przed zamknięciem rozprawy (k. 250v. i 252 – 00:07:10 – 00:18:20) wynika, że zmienia on żądanie i wnosi o zasądzenie także odsetek od kwot lokowanych przez powódkę w pozwanym Banku tak, aby kwota wyjściowa należna powódce, zgodnie z wyjaśnieniami E. D. złożonymi w sprawie karnej, wynosiła 212 000 zł. W tym kontekście Sąd uznał, że żądanie tak rozumianych odsetek, w wysokości kwot jakie powódka mogła uzyskać przy właściwym pomnażaniu jej środków pieniężnych przez pozwanego Bank, nie zostało przez powódkę udowodnione, a ciężar dowodu spoczywał na niej zgodnie z art. 6 k.c. Pieniądze powódki początkowo były, a w późniejszym czasie miały być lokowane w obligacjach, na co ona godziła się. Część środków przez pewne okresy czasu faktycznie była zgromadzona na rachunku, odnośnie którego nie jest udowodnione, jakie oprocentowane w jakim czasie obowiązywało. Wyliczenie ewentualnego zysku z takich operacji bankowych wymaga wiadomości specjalistycznych. Powódka nie przedstawiła sposobu wyliczenia kwot w tym przedmiocie ani nie wnosiła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Wobec powyższego powództwo w tym zakresie, jak też odnośnie odsetek od kwoty 4 500 EURO (sumując – ponad kwotę uwzględnioną w pkt I wyroku) podlega oddaleniu.

Wobec uznania przez pozwanego powództwa do kwoty 97 724, 25 zł, Sąd w tej części nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, na mocy art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach procesu ma podstawę prawną w art. 100 k.p.c. Na koszty procesu zasądzone od pozwanego na rzecz powódki składają się: opłata od pozwu i koszty pełnomocnictwa związane z uwzględnioną częścią powództwa (7 460 zł + 3 617 zł = 11 077 zł).

Z tych względów na mocy powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.